

[Ragnhild Andersen.]

færdighed, at netop den nuværende boligminister gør sig skyldig i dette misbrug. Nu har vi ved skæbnens ugunst fået den tidligere borgmester på Frederiksberg sat i boligministerens stol, men denne samme minister er en af de hovedansvarlige for og hovedmedskyldige i, at boligbyggeriet for den mindrebemidlede befolkning indenfor hovedstadsområdet ligger så dårligt, som det gør. Det er den frederiksbergske konservatisme og Gentofte-konservatismen, der har bidraget væsentligt til, at man indenfor Københavns kommunes område kan opleve en sådan sammenklumpning og sammenstuvning af børnerige familier i ejendomme som Kantorparken og Brønspark. Det er et stift stykke, at netop denne minister kommer og vil benytte disse ejendomme af disse vilkår betingede økonomiske vanskeligheder til fra rigsdagens talerstol at rejse krav om en husleje-forhøjelse, der også skal komme ministerens frederiksbergske grundejervener tilgode, skønt disse i forvejen betaler lav skat, fordi disse konservative kommuner har væltet de sociale forpligtelser fra sig.

Det høje tings medlemmer har fornylig i læseværelset kunne gøre sig bekendt med indtægts- og formueansættelserne for skatteåret 1949—50, som viser, at København har 148 millionærer, medens Frederiksberg og Gentofte har henholdsvis 67 og 167 sådanne skatteydere. Af skatteydere med over 5 mill. kr. i formue har København ingen, medens Frederiksberg og Gentofte har hver 4 sådanne 5-dobbelte eller større millionærer. Der er en god sammenhæng mellem disse tal og de samme kommuners boligpolitik.

Jeg kan også erindre den højtærede minister om, at kommunalbestyrelsesmedlem fru Alvilda Larsen i november 1948 så sig nødsaget til at klage til boligministeriet over, at Frederiksberg kommune gennem mange måneder havde ladet nogle lejligheder stå tomme for at have dem disponible til en katastrofesituation, og til at klage over, at kommunen kun udleverede ansøgningsskemaer til børnerige familier i kommunen, såfremt de i forvejen boede i kommunens eller Frederiksberg Boligselskabs ejendomme. Efter 10 måneders forløb modtog borgmester Aksel Møller en „næse“ fra boligministeriet; ministeriet påpegede, at den hidtidige praksis var lovstridig, og at den kunne have den konsekvens, at en familie med flere børn, der boede udenfor kommunens ejendomme, blev forbigået til fordel for en familie med et færre antal børn. Efter hvad jeg har fået fortalt, skal Frederiksberg kommune også af boligministeriet på daværende tidspunkt

have fået at vide, at man kun havde bygget for de rige plus for de meget fattige gennem husvildebarakbyggeriet, men at kommunen havde forsømt at bygge for den mindrebemidlede mellemiggende klasse.

I denne forbindelse kan jeg ikke undlade at erindre om det forsmædelige kapitel i Frederiksberg kommunes nyere historie, som hedder Alléparken, bygget bl. a. på den bombede franske skoles areal. Jeg kan forsikre boligministeren om, at de bomberamte lejere i Maglekildevej-kvarteret ikke har styrket hans position som den frederiksbergske familiepolitikks forkæmper og våbendrager. Selvom det lykkedes boligministerens parti ved sidste kommunevalg ved en ublufærdig udnyttelse af befolkningens skattefrygt at forhøje sit frederiksbergske stemmetal, så nærer de bomberamte fra Maglekildevej ikke høje tanker om den indsats, der resulterede i det forargelige luksusbyggeri, som afløste disse ejendomme.

Jeg må også erindre om det daværende medlem fru Alvilda Larsens spørgsmål til boligministeren den 15. december 1948 om, hvorvidt ministeren agtede at foreslå ændringer i boligstøtteloven, efter at Gentofte kommunalbestyrelse havde nægtet at yde kommunegaranti for et af Socialt Boligbyggeri påtænkt byggeri af 720 lejligheder på Vangedevej, hvor prisen for 2½ og 3 værelses lejligheder ville blive 1200—1400 kr. Der var ikke bolignød nok i Gentofte, sagde man, og man kunne risikere at måtte tage beboere fra andre kommuner for at fylde disse lejligheder. Altså et uhyggeligt asocialt syn på hovedstadsområdets boligpolitik, men formentlig et sandt udtryk for konservatismens forsøg på at skubbe forpligtelserne fra sig. I mere end et år lykkedes det Gentofte kommune at sabotere dette boligbyggeri for den jævner klasse, indtil man nu har givet sig på den betingelse, at kommunen skal anvise en væsentlig del af lejerne i denne ejendom. Sandheden er, at man ikke regnede med, at denne ejendoms lejere kunne mistænkes for at ville stemme konservativt, derfor var byggeriet uønsket.

Ministeren talte så hånligt i sidste uge om lejerforeningernes cirkusforestillinger. Hvis ministeren havde ofret sin tid på at lytte lidt til disse lejerforeningers argumentation og indsigt i problemerne, kunne ministeren have været sparet for sit solonummers enestående fiasko. Ministeren stod her for otte dage siden og lovede tinget, at han, når vi kom til spørgsmålet om forlængelse af den gældende huslejelovgivning, ville give tinget nogle oplysninger om, at 1939-